

ΜΑΡΙΑ ΠΟΛΥΔΟΥΡΗ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Μ' απάντησες στὸ δρόμο σου, Ποιητή.
Ἦμουν τὸ πρωτολούλουδο τοῦ Ἀπρίλη.
Ἡ δίψα τῆς ἀγάπης ποὺ ζητεῖ
σοῦ φλόγιζε τὴ σκέψη καὶ τὰ χεῖλη.

Ἦμουν τὸ πρωτολούλουδο. Κλειστή
τότε ἡ πηγὴ τῶν στοχασμῶν μου, ἐμίλει
μόνο ἡ καρδιά μου ἀθῶα καὶ λατρευτή,
ὅταν τὸ πρῶτο βλέμμα μου εἶχες στείλει.

Μὲ τὸν καιρὸ, τὸν πόθο σου σ' ἐμὲ
νὰ φανερώσης σίμωσες. Ὡιμέ,
εἴμασταν μιᾶς γενιᾶς παιδιά. Ἡ καρδιά μας

Ἀγάπαε μὲ τὸ πάθος ποὺ ζητᾶ
νὰ πάρη, τὸ αἰσθανθήκαμε φρικτὰ
καὶ πήραμεν ἀλλοῦθε τὴ ματιά μας.

ΔΕΝ ΤΡΑΓΟΥΔΩ ΠΑΡΑ ΓΙΑΤΙ Μ' ΑΓΑΠΗΣΕΣ

Δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες
σε περασμένα χρόνια
και σε ήλιο, σε καλοκαιριού προμάντεμα
και σε βροχή, σε χιόνια.
Δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες.

Μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα
γι' αυτό η ζωή μου εδόθη.
Στην άχαρη ζωή την ανεκπλήρωτη
'μένα η ζωή πληρώθη.
Μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα.

Μονάχα για τη διαλεχτήν αγάπη σου
μου χάρισε η αυγή ρόδα στα χέρια.
Για να φωτίσω μια στιγμή το δρόμο σου
μου γέμισε τα μάτια η νύχτα αστέρια.
Μονάχα για τη διαλεχτήν αγάπη σου.

Μονάχα γιατί τόσο ωραία μ' αγάπησες
έζησα, να πληθαίνω
τα ονείρατά σου, ωραίες που βασίλεψες
κι έτσι γλυκά πεθαίνω.
Μονάχα γιατί τόσο ωραία μ' αγάπησες.

ΣΕ ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΟΥ ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΕ

Αυτόν τον κατεδίωκε ένα πνεύμα
στις σκοτεινές εκτάσεις της ζωής του.
οι ασχολίες του, οι χαρές του σ' ένα νεύμα
προσχήματα γινόνταν της ορμής του.

Τα ωραία βιβλία, ορμητήριο οι σκέψεις,
βίαιος στον έρωτά του.
Κι ύστερα γεμίζει η όψη του μυστήριο
και τίποτε δεν ταίριαζε κοντά του.

Ένας περίεργος ξένος επλανιόταν
ανάμεσά μας, μ' όψη αλλοιωμένη.
την υποψία μας δε μας την αρνιόταν
πως κάτι φοβερό τον περιμένει.

Τα ωραία βιβλία, ορμητήριο οι σκέψεις,
βίαιος στον έρωτά του.
Κι ύστερα γεμίζει η όψη του μυστήριο
και τίποτε δεν ταίριαζε κοντά του.

Ένα πρωί, σε μια κάρυνη θήκη
τον βρήκανε νεκρό μ' ένα σημάδι
στον κρόταφο. Ήταν όλο σαν μια νίκη,
σα φως που ρίχνει γύρω του σκοτάδι.

Ήταν ωραίος παράξενα, σαν κείνους
που ο θάνατος τους έχει ξεχωρίσει.
Δινόταν στους φριχτότερους κινδύνους
σαν κάτι να τον είχε εξασφαλίσει
λίγες στιγμές.

Είχε μια τέτοια απλότη και γαλήνη,
μια γελαστή μορφή ζωντανεμένη!
Όλος μια ευχαριστία σαν να `χε γίνει.
κι η αιτία του κακού σημαδεμένη.

ΔΕ ΘΑ ΞΑΝΑΡΘΗΣ ΠΙΑ...

Δὲ θὰ ξανᾶρθης πιά, νὰ μοῦ χαρίσης
ἀπ' τὴν ωραία ζωὴ ποὺ σὲ φλογίζει
κάτι, ἕνα τῆς λουλούδι; Σοῦ γεμίζει
μὲ τόσα τὴν καρδιά καὶ τὸ κορμί.

Δὲ θᾶρθης πιά, τὰ χέρια μου νὰ σμίξης
τὰ παγωμένα, τὰ ἐχθρικά μου χέρια;
Πλάι στὰ δικά σου, μερωμένα ταίρια
δὲν τὰ ζυγώνει πλέον ἡ ἀφορμή.

Δὲ θᾶρθης! ...Πὼς ἀργὰ περνοῦν οἱ μέρες.
Κι' ὅσο σὺ φεύγεις, τόσο μὲ σιμώνει
ἡ γνώριμή μου μοίρα. Τόσο μόνη,
τόσον καιρὸ μὲ τὸν κρυφὸ καημό.

Δὲ σοῦ περνάει, ἀλήθεια ἀπὸ τὴ σκέψη
ὅτι μπορεῖ σὲ μία στιγμὴ θλιμμένη,
στὴ μοίρα αὐτὴ ποὺ πάντα μὲ προσμένει
νὰ πάω ξανὰ καὶ δίχως γυρισμό;

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

Ένας τρελλός καθότανε στην είσοδο
τῆ νύχτα ἀπόψε καὶ μιλοῦσε,
μιλοῦσε βιαστικὰ κι' ὅταν ἀπόσταινε
κάποτε, σκεφτικὰ χαμογελοῦσε.

Μιλοῦσε γιὰ τῆ γνώση, τὴν ὀνόμαζε
τὴν πρώτη ἀδυναμία τῶν ἀνθρώπων.
«Μὰ θὰ μιλήσω ἀπόψε κι' ἄς με δέσουνε,
ξέρω τὰ μυστικὰ τῶν ἁγίων τόπων!

Ξέρω ὅλο μυστικὰ καὶ γύρω μου ἄφοβα
θὰ τὰ βροντοφωνήσω πάλι.
Α, ἤμουν τρελλός τόσον καιρὸ ποὺ σώπαινα
κι' αὐτὰ μοῦχουν βαρύνει τὸ κεφάλι.

Φίλε μου νᾶσαι ἀπλῶς πολυλογάς
χωρὶς οὐσία, θᾶσαι βάρος.
Φρόντιζε νᾶσαι ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος
καὶ μόνος σου νὰ παίρνης θάρρος.

Νᾶχης καρδιὰ κι' ὅλο νὰ εὐφραίνεται
μ' αἴσθημα καὶ φιλοτιμία,
εἶνε... νὰ καρτερᾷς τὸ θάνατο
καὶ νᾶρθη μία λιποθυμία!!!

Εἶδες ὁ φουκαρὰς ὁ τζίτζικας
ψόφησε ἐχτὲς ἀπὸ εἰλικρίνεια.
Τὰ λέγε ἀληθινὰ κ' ἐπίμονα
καὶ μεῖς τὰ παίρναμε γιὰ γκρίνια.»

Στὸ τέλος ἔσκασε ἀπὸ εὐγένεια
κ' ἐπίσημα κυλίστηκε στὸ χῶμα...

Α φαῦλοι, δὲ θὰ μοῦ τὸ κλείσετε
ποτὲ τ' ἀχρεῖο μου τὸ στόμα!»

Καὶ τᾶλεγε τόσο ἤρεμα
τόσο γλυκὰ ἢ ματιά του ἐφωτοβόλει,
γελοῦσε ξαφνικὰ κ' ἔτσι χαρούμενα
σὰ νᾶταν ἢ καρδιά του περιβόλι!

ΜΑΡΙΑ ΠΟΛΥΔΟΥΡΗ - ἌΝΕΠΙΔΟΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἴσως τὸ γράμμα αὐτὸ νὰ μὴν διαβαστεῖ ποτέ, ἀπὸ κανέναν, ἀλλὰ
στ' ἀλήθεια δὲ μὲ νοιάζει. Ἴσως μέχρι νὰ φτάσει στὰ χέρια σας
νᾶχω πειὰ ὀλότελα ξεχαστῆ ἀπ' ὅλους. Ἀλλά, οὔτε δὰ κί' αὐτὸ τὸ
τελευταῖο μὲ νοιάζει. Ἐξάλλου, δὲν ἔχω καὶ πολλὰ νὰ σᾶς πῶ, θέλω
μόνο νὰ σᾶς θυμίσω ὅτι κάποτε ὑπῆρξα. Κάποτε ὑπῆρξα κί' ἤμουν
καὶ ζωὴ καὶ θάνατος μαζί. Καὶ ζωὴ καὶ Χάρος ἤμουν! Ἔζησα,
τόμολογῶ, μιὰ ζωὴ δηλητηριασμένη, γι' αὐτὸ θαρρῶ ἀποφάσισα νὰ
τὴν ἐγκαταλείψω. Ἐκεῖνο ποὺ γιὰ τοὺς ἄλλους ἦτανε ζωὴ, γιὰ μένα
θάνατος ἦταν. Γεννιόμουνα καὶ πέθαινα κάθε μέρα, ὥρα καὶ
στιγμὴ. Ζοῦσα μὲ τὸ θάνατο, ζοῦσα γιὰ νὰ πεθάνω, μὰ τουλάχιστον
δὲ ζοῦσα νεκρὴ ὅπως οἱ γύρω μου, τὰ μικρὰ ἀστεῖα ἀνθρωπάκια
ποὺ λέγαν πὼς μ' ἀγάπησαν, κί' ἄς μὴν μπόρεσαν ποτέ, κί' ἄς μὴν
τόλμησαν ποτὲ νὰ διαβάσουν τὴν ψυχὴ ποὺ κρυβε περίσσιο φῶς καὶ
σκοτάδι μέσα της. Κατὰ βάθος μὲ φοβόντουσαν καὶ δὲν ἀργοῦσαν
νὰ τραποῦν εἰς ἄτακτον φυγὴν. Δὲν ἄντεχαν νὰ μὲ κοιτοῦν
κατάμματα, μὴν τύχει καὶ τοὺς κλέψω τὴν ψυχὴ τους.